

พระราชบัญญัติ
ภาษีสรรพสามิต (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๓๔

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๔

เป็นปีที่ ๔๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรม
ราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิต
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำ
แนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต
(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม
พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาษี” หมายความว่า ภาษีสรรพสามิตที่เรียกเก็บจากสินค้าและบริการตามพระราชบัญญัตินี้

“สินค้า” หมายความว่า สิ่งซึ่งผลิตหรือนำเข้าและระบุไว้ในกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต

“บริการ” หมายความว่า การให้บริการในทางธุรกิจสถานบริการ

“รายรับ” หมายความว่า เงิน ทรัพย์สิน ค่าตอบแทน หรือประโยชน์ใด ๆ ที่อาจคำนวณได้เป็นเงินที่ได้รับหรือพึงได้รับเนื่องจากการให้บริการ

“ผลิต” หมายความว่า ทำ ประกอบ ปรับปรุง แปรรูป หรือแปรรูปสินค้าหรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้มีขึ้นซึ่งสินค้าไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ แต่มิให้รวมถึงการประดิษฐ์ค้นคว้าที่มีได้ทำขึ้นเพื่อขาย

“นำเข้า” หมายความว่า นำเข้ามาในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ซึ่งสินค้าตามพระราชบัญญัตินี้

“โรงอุตสาหกรรม” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการผลิตสินค้า รวมตลอดทั้งบริเวณแห่งสถานที่นั้น และให้หมายความรวมถึงเครื่องขายเครื่องดื่มด้วย

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่สำหรับประกอบ

กิจการในด้านบริการตามที่ระบุในกฎหมายว่าด้วยพิภคัฏฐรภษัศรพษษมิต

“คลังสินค้ำทัฒทัฒบ่น” หมายความว่า สณนทัฒนอกร
ร้งอฏฐษษกรรรม ทัฒอริบตัฒอญญษติให้ใช้เป็นที่เก็บสินค้ำได้โดยยังไม่ต้อง
เสียภษษ

“ผู้ประกอบอฏฐษษกรรรม” หมายความว่า เจ้าของหรือ
ผู้จัฏฐกรหรือบุคคละอื่นซึ่งรับผิฏฐชอบในการดำนัฒนงานของร้งอฏฐษษกรรรม

“ผู้ประกอบกัฏฐกรสณนบรึการ” หมายความว่า เจ้าของหรือผู้จัฏฐกรหรือบุคคละอื่นซึ่งรับผิฏฐชอบในการดำนัฒนงานของสณน
บรึการ

“ผู้นำเข้า” หมายความว่า ผู้นำของเข้าตามกฏภษษ
ว่าด้วยศุลการ

“เจ้าของคลังสินค้ำทัฒทัฒบ่น” หมายความว่า รรมถึง
ผู้จัฏฐกรหรือบุคคละอื่นซึ่งรับผิฏฐชอบในการดำนัฒนงานของคลังสินค้ำ
ทัฒทัฒบ่น

“สัฏฐตมปีศรพษษมิต” หมายความว่า สัฏฐตมปีที่
รฐบษษลทษษหรือจัฏฐให้มีจัฒนเพื่อใช้ในการจัฏฐเก็บภษษตามพระรษษษบัฏญญตินี้

“เร่อรภษษสัฏฐการเสียภษษ” หมายความว่า เร่อร
ภษษที่ใช้สัฏฐการเสียภษษแทนสัฏฐตมปีศรพษษมิต

“เจ้าพนัฏฐงานศรพษษมิต” หมายความว่า จัฆราชการ
พลเร่อรณสัฏฐกัฏฐกรมศรพษษมิต

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือน
สังกัดกระทรวงการคลังหรือบุคคลอื่น ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการ
ตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมสรรพสามิต

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตาม
พระราชบัญญัตินี้ ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑ และมาตรา ๘ แห่งพระราช
บัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑ ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้ประกอบ
กิจการสถานบริการ ผู้นำเข้าซึ่งสินค้า หรือผู้อื่นที่พระราชบัญญัตินี้กำหนด
ให้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษี มีหน้าที่เสียภาษีตามมูลค่าหรือปริมาณของ
สินค้าหรือบริการนั้น ตามอัตราที่ระบุไว้ในกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษี
สรรพสามิตที่ใช้อยู่ในเวลาที่ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้น

มาตรา ๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง และ
มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง การเสียภาษีตามมูลค่านั้น ให้ถือมูลค่าตาม (๑)
(๒) และ (๓) โดยให้รวมภาษีสรรพสามิตที่พึงต้องชำระด้วย ดังนี้

(๑) ในกรณีสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร ให้ถือตาม
ราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม

ในกรณีไม่มีราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรม หรือราคาขาย ณ โรง
อุตสาหกรรมมีหลายราคา ให้ถือตามราคาที่อธิบดีกำหนดตามหลักเกณฑ์
และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศมูลค่าของสินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร เพื่อถือเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี โดยกำหนดจากราคาขาย ณ โรงอุตสาหกรรมในตลาดปกติได้

(๒) ในกรณีบริการ ให้ถือตามรายรับของสถานบริการ

เพื่อประโยชน์ในการคำนวณรายรับของสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจกำหนดรายรับขั้นต่ำของสถานบริการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) ในกรณีสินค้านำเข้า ให้ถือราคา ซี.ไอ.เอฟ. ของสินค้าบวกด้วยอากรขาเข้า ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน และภาษี และค่าธรรมเนียมอื่นตามที่จะได้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่รวมถึงภาษีมูลค่าเพิ่มตามที่กำหนดในหมวด ๔ ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร

ในกรณีที่บุคคลผู้นำเข้าได้รับยกเว้นหรือลดอากรขาเข้าตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน หรือตามกฎหมายอื่นให้นำอากรขาเข้าซึ่งได้รับยกเว้นหรือลดอัตราดังกล่าวมารวมในการคำนวณมูลค่าตาม (๓) ด้วย

ราคา ซี.ไอ.เอฟ. ตาม (๓) ได้แก่ราคาสินค้าที่บวกด้วยค่าประกันภัย และค่าขนส่งถึงด่านศุลกากรในราชอาณาจักร ทั้งนี้ เว้นแต่

(ก) ในกรณีที่อธิบดีกรมศุลกากร ประกาศให้ราคาในท้องตลาดสำหรับของประเภทใดประเภทหนึ่งที่ต้องเสียอากรตามราคา

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

เป็นรายเฉลี่ย ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร ให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ.

(ข) ในกรณีที่เจ้าพนักงานศุลกากรประเมินราคาเพื่อเสียอากรขาเข้าใหม่ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ถือราคานั้นเป็นราคาสินค้าในการคำนวณราคา ซี.ไอ.เอฟ. ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ วรรคสอง และมาตรา ๑๒ วรรคสอง ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษี มีดังนี้

(๑) ในกรณีสินค้าที่ผลิตขึ้นในราชอาณาจักร

(ก) ถ้าสินค้าอยู่ในโรงอุตสาหกรรม ให้ถือว่าความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาที่นำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรม เว้นแต่เป็นการนำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรมไปเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บน และถ้าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือบุคคลใดนำสินค้านี้ดังกล่าวไปใช้ภายในโรงอุตสาหกรรมก็ให้ถือว่าเป็นการนำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรม

(ข) ถ้าสินค้าที่เก็บอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้ถือว่าความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นในเวลาที่นำสินค้าออกจากคลังสินค้าทัณฑ์บน เว้นแต่เป็นการนำสินค้ากลับคืนไปเก็บไว้ในโรงอุตสาหกรรมหรือไปเก็บไว้ในคลังสินค้าทัณฑ์บนอีกแห่งหนึ่ง

ในกรณีที่ความรับผิดในการเสียหายมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ใน ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเกิดขึ้น ก่อนนำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน ให้ถือว่า ความรับผิดในอันจะต้องเสียหายเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดในการเสียหายมูลค่าเพิ่ม

(๒) ในกรณีบริการ ให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียหายเกิดขึ้นเมื่อได้รับชำระราคาค่าบริการ

ในกรณีที่ความรับผิดในการเสียหายมูลค่าเพิ่มตามหมวด ๔ ใน ลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนเกิดขึ้น ก่อนได้รับชำระราคาค่าบริการ ให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียหายเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดในการเสียหายมูลค่าเพิ่ม

(๓) ในกรณีสินค้าที่นำเข้า ให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียหายเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับความรับผิดในอันจะต้องเสียหาย สุลกากรสำหรับของที่นำเข้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร เว้นแต่ในกรณีที่ สินค้าที่เก็บอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ถือว่าความรับผิดในอันจะต้องเสียหายเกิดขึ้นในเวลาที่น่าสินค้าออกจาก คลังสินค้าทัณฑ์บนนั้น

มาตรา ๑๑ ในกรณีสินค้าซึ่งในเวลานำเข้าได้รับยกเว้น หรือลดอัตราภาษี เพราะเหตุที่นำเข้ามาเพื่อใช้เองโดยบุคคลที่มีสิทธิเช่นนั้น หรือเพราะเหตุที่นำเข้ามาเพื่อใช้ประโยชน์อย่างใดที่กำหนดไว้โดยเฉพาะ ถ้าสินค้านั้นได้ออนไปเป็นของบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดอัตรา

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ภาษี หรือได้นำไปใช้ในการอื่นนอกจากที่กำหนดไว้หรือสิทธิที่ได้รับยกเว้นหรือลดอัตราภาษีสิ้นสุดลง สิ้นค่านั้นจะต้องเสียภาษีโดยถือตามมูลค่าหรือปริมาณและอัตราภาษีที่เป็นอยู่ในวันโอนหรือนำไปใช้ในการอื่น หรือวันที่สิทธิได้รับยกเว้นหรือลดอัตราภาษีสิ้นสุดลงเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี

ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปดังนี้

(๑) ในกรณีที่มีการโอน ให้เป็นความรับผิดร่วมกันของผู้โอนและผู้รับโอน

(๒) ในกรณีที่มีการนำไปใช้ในการอื่น ให้เป็นความรับผิดของผู้ที่ได้รับสิทธิยกเว้นหรือลดอัตราภาษี

(๓) ในกรณีที่สิทธิที่ได้รับยกเว้นหรือลดอัตราภาษีสิ้นสุดลง ให้เป็นความรับผิดของผู้ที่ได้รับสิทธิยกเว้นหรือลดอัตราภาษี

(๔) ในกรณีที่ผู้ได้รับสิทธิยกเว้นหรือลดอัตราภาษีถึงแก่ความตายในขณะที่เป็นเจ้าของ ให้เป็นความรับผิดของผู้จัดการมรดกหรือทายาทผู้ได้รับมรดกสินค่านั้นแล้วแต่กรณี

ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีได้ประกาศตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากร กำหนดให้สินค้าบางประเภทหรือบางชนิดตามวรรคหนึ่งไม่ต้องเสียอากรขาเข้าเมื่อสินค้านั้นได้ออนไปเป็นของบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรหรือเมื่อได้นำไปใช้ในการอื่นนอกจากที่กำหนดไว้หรือเมื่อสิทธิที่ได้

รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรสิ้นสุดลงก็ให้สินค้าประเภทและชนิดนั้นได้รับยกเว้นจากบทบังคับตามมาตรานี้ด้วย

มาตรา ๑๒ ในกรณีสินค้าซึ่งผู้ประกอบการได้รับคืนหรือยกเว้นภาษีตามมาตรา ๑๐๒ (๓) ถ้าสินค้านั้นได้ออไปเป็นของบุคคลอื่นที่ไม่มีเอกสิทธิ์ หรือเอกสิทธิ์ของผู้ได้รับเอกสิทธิ์นั้นสิ้นสุดลงโดยเหตุอื่นนอกจากความตาย สินค้านั้นจะต้องเสียภาษีโดยถือตามมูลค่าหรือปริมาณและอัตราภาษีที่เป็นอยู่ในวันโอนหรือวันที่เอกสิทธิ์สิ้นสุดลงเป็นเกณฑ์ในการคำนวณภาษี

ความรับผิดในอันจะต้องเสียภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปดังนี้

(๑) ในกรณีที่มีการโอน ให้เป็นความรับผิดร่วมกันของผู้โอนและผู้รับโอน

(๒) ในกรณีที่เอกสิทธิ์สิ้นสุดลง ให้เป็นความรับผิดของผู้ที่ได้รับเอกสิทธิ์

ให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรี มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้สินค้าบางประเภทหรือบางชนิดซึ่งผู้ประกอบการมีสิทธิได้รับคืนหรือยกเว้นภาษีตามวรรคหนึ่งได้รับยกเว้นจากบทบังคับแห่งมาตรานี้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใด ๆ ived ด้วยก็ได้ ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๕) ของวรรคหนึ่ง ในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓

“(๕) การประกอบกิจการสถานบริการ”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ การจดทะเบียนสรรพสามิต

(๑) ในกรณีมีการประกอบอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการสถานบริการอยู่ก่อนกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตใช้บังคับแก่สินค้าหรือบริการนั้น ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในสามสิบวันนับแต่วันที่กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตใช้บังคับแก่สินค้าหรือบริการนั้น

(๒) ในกรณีเริ่มประกอบอุตสาหกรรมหรือเริ่มประกอบกิจการสถานบริการ เมื่อมีกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิตใช้บังคับแก่สินค้าหรือบริการนั้นแล้ว ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตตามแบบที่อธิบดีกำหนดภายในสามสิบวัน ก่อนวันเริ่มผลิตสินค้าหรือเริ่มบริการ

ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการมีโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการหลายแห่ง ให้แยกยื่นคำขอเป็นรายโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการ

มาตรา ๒๖ ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการ
กิจการสถานบริการที่มีโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการอยู่ในกรุงเทพ
มหานคร ยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตต่ออธิบดี ณ กรมสรรพสามิต
ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการที่มี
โรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการอยู่ในเขตจังหวัดอื่น ยื่นคำขอจด
ทะเบียนสรรพสามิตต่อสรรพสามิตจังหวัด ณ สำนักงานสรรพสามิตจังหวัด
แห่งท้องที่ที่โรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่

มาตรา ๒๗ เมื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการ
กิจการสถานบริการได้ยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตโดยถูกต้องแล้ว ให้
อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือสรรพสามิตจังหวัดออกใบทะเบียน
สรรพสามิตให้

มาตรา ๒๘ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการ
กิจการสถานบริการต้องแสดงใบทะเบียนสรรพสามิตไว้ในที่เปิดเผยซึ่ง
เห็นได้ง่าย ณ โรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการ เว้นแต่อยู่ในระหว่างการ
ขอรับใบแทนใบทะเบียนสรรพสามิตตามมาตรา ๒๕ หรือนำส่งคืนใบทะเบียน
สรรพสามิตตามมาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๓๑”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๒๕ แห่งพระ
ราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ ในกรณีที่ใบทะเบียนสรรพสามิตชำรุด
ในสาระสำคัญ หรือสูญหายให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการ
สถานบริการยื่นคำขอรับใบแทนใบทะเบียนสรรพสามิตต่ออธิบดีหรือสรรพ

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

สามิตจังหวัด ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตไว้เดิมภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ทราบถึงการชำระคืนสาระสำคัญหรือการสูญหาย และให้นำมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ เมื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการประสงค์จะย้ายโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการ ให้แจ้งย้ายโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการ ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตไว้เดิมก่อนวันย้ายไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

เมื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการย้ายโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการแล้ว ให้ยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตสำหรับโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการแห่งใหม่โดยให้นำมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลมและเมื่อได้รับใบทะเบียนสรรพสามิตฉบับใหม่แล้ว ให้คืนใบทะเบียนสรรพสามิตฉบับเดิมแก่เจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สถานที่ที่ยื่นจดทะเบียนสรรพสามิตแห่งใหม่”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ เมื่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการจะเลิกหรือโอนกิจการ ให้แจ้งการเลิกหรือโอนกิจการตามแบบที่อธิบดีกำหนดต่ออธิบดีหรือสรรพสามิตจังหวัด ณ สถานที่ที่ได้จดทะเบียนสรรพสามิตไว้ ก่อนวันเลิกหรือโอนกิจการไม่น้อยกว่าสิบห้า

วัน และให้กินใบทะเบียนสรรพสามิตแก่เจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สถานที่ที่ได้แจ้งเลิกหรือโอนกิจการนั้นภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่หยุดประกอบกิจการ ”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๓๒ ในกรณีที่ผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการตาย ถ้าทายาทประสงค์จะประกอบกิจการต่อไป ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกยื่นคำขอจดทะเบียนสรรพสามิตตามมาตรา ๒๖ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบการหรือผู้ประกอบกิจการสถานบริการตาย ”

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๔๘ การยื่นแบบรายการภาษีและการชำระภาษีให้เป็นไปดังนี้

(๑) ในกรณีสินค้าที่ผลิตขึ้นในราชอาณาจักร ให้ผู้ประกอบการยื่นแบบรายการภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนดพร้อมกับชำระภาษีก่อนความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้น เว้นแต่ในกรณีที่ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามที่กำหนดในมาตรา ๑๐ (๑) วรรคสอง ก็ให้ผู้ประกอบการยื่นแบบรายการภาษีดังกล่าวพร้อมกับชำระภาษีภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดจากเดือนที่มีความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้น

หรือก่อนการนำสินค้าออกจากโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บน แล้วแต่กรณีใดจะเกิดขึ้นก่อน

(๒) ในกรณีบริการ ให้ผู้ประกอบการกิจการสถานบริการ ยื่นแบบรายการภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนดพร้อมกับชำระภาษีภายใน วันที่สิบห้าของเดือนถัดจากเดือนที่มีความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษี เกิดขึ้น

(๓) ในกรณีสินค้าที่นำเข้า ให้ผู้นำเข้ายื่นแบบรายการ ภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนดพร้อมกับชำระภาษีในเวลาที่ออกไปขนสินค้า ให้ตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(๔) ในกรณีอื่น ให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษียื่นแบบรายการ ภาษีตามแบบที่อธิบดีกำหนดพร้อมกับชำระภาษีภายในวันที่สิบห้าของ เดือนถัดจากเดือนที่มีความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้น

หากมีการเปลี่ยนแปลงอัตราภาษีอันเป็นเหตุให้การชำระภาษีตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) ขาดหรือเกินไปจากที่ได้ชำระไว้แล้ว ให้ผู้มีหน้าที่ เสียภาษีชำระภาษีเพิ่มให้ครบถ้วนตามอัตราที่เปลี่ยนแปลงนั้น หรือขอ คืนเงินภาษีที่ได้ชำระไว้เกิน ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการ เปลี่ยนแปลงอัตราภาษื่อดังกล่าว ”

มาตรา ๑๔ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๒ แห่งพระ ราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๒ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจา นุเบกษา กำหนดสินค้าใดให้เป็นสินค้าที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอาจขอ

ชำระภาษีภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดจากเดือนที่นำสินค้าออกจากโรง
อุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บนโดยมีหลักประกันได้ ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษี
สรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๕๓ ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือ
ผู้ประกอบการกิจการสถานบริการมีโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการอยู่ใน
กรุงเทพมหานคร ให้ยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีต่อเจ้าพนักงาน
สรรพสามิต ณ กรมสรรพสามิต

ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการ
มีโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการอยู่ในเขตจังหวัดอื่น ให้ยื่นแบบรายการ
ภาษีและชำระภาษีต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สำนักงานสรรพสามิต
อำเภอ สำนักงานสรรพสามิตกิ่งอำเภอ หรือสำนักงานสรรพสามิตจังหวัด
แห่งท้องที่ที่โรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่

ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการ
มีโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการหลายแห่ง อาจยื่นคำร้องต่ออธิบดี
ขอยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีรวม ณ กรมสรรพสามิตหรือสำนัก
งานสรรพสามิตแห่งใดแห่งหนึ่งเมื่ออธิบดีพิจารณาเห็นสมควรจะอนุญาต
ก็ได้

เพื่อประโยชน์ในการชำระภาษีตามมาตรา นี้ อธิบดีโดยอนุมติรัฐ
มนตรีจะประกาศให้ยื่นแบบรายการภาษีและชำระภาษีต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
ณ สถานที่อื่นก็ได้ ”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๗ และมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๗ ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการควบเข้ากันหรือโอนกิจการให้แก่กัน ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการอื่นได้ตั้งขึ้นใหม่โดยการควบเข้ากัน หรือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการที่รับโอนกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการเดิมรับผิดชอบร่วมกันในการชำระภาษีของกิจการเดิมที่ควบเข้ากันหรือกิจการที่โอนนั้น แล้วแต่กรณี

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการซึ่งเป็นนิติบุคคลเลิกกิจการโดยมีการชำระบัญชีให้ผู้ชำระบัญชีและกรรมการผู้อำนวยการหรือผู้จัดการซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ก่อนวันเลิกกิจการ มีหน้าที่ร่วมกันยื่นแบบรายการภาษีพร้อมกับชำระภาษี

ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการกิจการสถานบริการซึ่งเป็นนิติบุคคลเลิกกิจการโดยไม่มีการชำระบัญชี ให้บุคคลผู้มีอำนาจจัดการมีหน้าที่ยื่นแบบรายการภาษีพร้อมกับชำระภาษี”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘๓ การประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้กระทำได้ภายในกำหนดเวลา ดังต่อไปนี้

(๑) สองปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบ

รายการภาษี หรือวันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาที่รัฐมนตรีขยายหรือเลื่อนออกไป แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่มีการยื่นแบบรายการภาษีภายในกำหนดเวลาดังกล่าว

(๒) สองปีนับแต่วันยื่นแบบรายการภาษี ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่มีการยื่นแบบรายการภาษีภายหลังวันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลาดังกล่าวใน (๑) แต่ต้องไม่เกินสิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบรายการภาษี

(๓) สิบปีนับแต่วันสุดท้ายแห่งกำหนดเวลายื่นแบบรายการภาษี ในกรณีที่ไม่มีกรณียื่นแบบรายการภาษี หรือมีการยื่นแบบรายการภาษีโดยแสดงมูลค่าของสินค้าหรือบริการขาดไปเกินกว่าร้อยละยี่สิบห้าของมูลค่าที่แสดงไว้ในแบบรายการภาษี ”

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๐๑ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๑ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมใดประสงค์จะขอลดหย่อนภาษีสำหรับสินค้าที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยนำจำนวนเงินภาษีตามพระราชบัญญัตินี้ที่ได้เสียไว้แล้ว สำหรับสินค้าที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบหรือส่วนประกอบในการผลิตสินค้านำหักออกจากจำนวนเงินภาษีที่ต้องเสียสำหรับสินค้านั้น ให้ยื่นคำร้องและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด ”

มาตรา ๑๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๑

“มาตรา ๑๐๒ ทวิ ผู้ประกอบกิจการสถานบริการมีสิทธิได้รับยกเว้นภาษี ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) บริการที่กำหนดในกฎกระทรวงที่บริจาครายได้ให้แก่ประชาชนเป็นการสาธารณกุศล โดยผ่านส่วนราชการ ในราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือผ่านองค์การสาธารณกุศลที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๒) บริการที่กำหนดในกฎกระทรวง ที่บริจาครายได้เป็นสาธารณประโยชน์แก่ส่วนราชการในราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค หรือราชการส่วนท้องถิ่น หรือแก่องค์การสาธารณกุศลที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การยกเว้นภาษีตามวรรคหนึ่ง ให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด ”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐๓ เพื่อประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศหรือเพื่อความผาสุกของประชาชน รัฐมนตรีโดยอนุมัติของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศลดอัตรา หรือยกเว้นภาษีสำหรับสินค้าหรือบริการใด ๆ ได้ ทั้งนี้ จะกำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้ ”

มาตรา ๒๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑๒ ให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมทำบัญชี

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ประจำวันและงบเดือนแสดงรายการเกี่ยวกับวัตถุดิบ การผลิต และการจำหน่ายสินค้า ตามแบบที่อธิบดีกำหนด

ให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการทำบัญชีประจำวันและงบเดือนแสดงรายการเกี่ยวกับรายรับของกิจการสถานบริการ ตามแบบที่อธิบดีกำหนด

บัญชีประจำวันตามวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ให้ทำไว้แล้วเสร็จภายในสามวันนับแต่วันที่มิเหตุที่จะต้องลงรายการนั้นเกิดขึ้น และให้เก็บรักษาไว้ไม่น้อยกว่าห้าปีที่โรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการพร้อมทั้งเอกสารประกอบการลงบัญชีดังกล่าว

งบเดือนตามวรรคหนึ่ง และวรรคสอง ให้ยื่นต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิต ณ สถานที่ที่ระบุไว้ในมาตรา ๕๓ ภายในวันที่สิบห้าของเดือนถัดไป และให้มีสำเนาเก็บไว้ที่โรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการไม่น้อยกว่าห้าปี

การทำบัญชีประจำวันและงบเดือนตามมาตรานี้ อธิบดีจะอนุญาตให้กระทำได้โดยใช้เครื่องจักรหรือเครื่องกลก็ได้ ”

มาตรา ๒๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๑๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

“มาตรา ๑๑๒ ทวิ ในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการสถานบริการ ประสงค์จะใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินออกหลักฐานการรับเงินให้ขออนุมัติต่ออธิบดี การใช้เครื่องบันทึกการเก็บเงินดังกล่าวจะต้อง

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ปฏิบัติตามระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขว่าด้วยการใช้
เครื่องบันทึกการเก็บเงินตามที่อธิบดีกำหนดโดยเคร่งครัด ”

มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ
ภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๑๓ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บและการ
เสียภาษี ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการ
ยอมให้พนักงานเจ้าหน้าที่ติดตั้งเครื่องจักร เครื่องกล หรือเครื่องมือใดๆ
ในโรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการ

ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการสว
รักษาไว้ซึ่งเครื่องจักร เครื่องกล หรือเครื่องมือตามวรรคหนึ่ง รวมทั้งตรา
หรือสิ่งที่ติดอยู่กับเครื่องจักร เครื่องกล หรือเครื่องมือดังกล่าว ที่พนักงาน
เจ้าหน้าที่ได้จัดทำไว้ให้อยู่ในสภาพเรียบร้อยตลอดเวลาโดยใช้ความระมัด
ระวังและฝีมือดังเช่นที่พึงปฏิบัติในการประกอบธุรกิจของตน

ในกรณีที่เครื่องจักร เครื่องกล หรือเครื่องมือตามวรรคหนึ่ง ตรา
หรือสิ่งที่ติดอยู่กับเครื่องจักร เครื่องกล หรือเครื่องมือดังกล่าว ที่พนักงาน
เจ้าหน้าที่ได้จัดทำไว้ สูญหาย บอบสลาย หรือชำรุด ให้ผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการแจ้งให้เจ้าพนักงานสรรพ
สามิตแห่งท้องที่ที่โรงอุตสาหกรรมหรือสถานบริการนั้นตั้งอยู่ทราบโดย
มิชักช้า ทั้งนี้ โดยให้แจ้งถึงสาเหตุของการสูญหาย บอบสลาย หรือชำรุด
ด้วยและหากการสูญหาย บอบสลาย หรือชำรุดได้เกิดขึ้นเพราะผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการมิได้ใช้ความระมัดระวัง

และฝีมือดังเช่นที่พึงปฏิบัติในการประกอบธุรกิจของตนแล้ว อธิบดีมีอำนาจกำหนดให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการต้องรับผิดชอบใช้ในความสูญหาย บุบสลาย หรือชำรุดดังกล่าว ในกรณีนี้ให้อธิบดีเรียกร้องและดำเนินการเพื่อให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการ รับผิดชอบให้แก่ทางราชการตามระเบียบที่กรมสรรพสามิตกำหนด ”

มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑๕ และมาตรา ๑๑๖ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา ๑๑๕ ในกรณีที่มีการติดตั้งเครื่องจักร เครื่องกล หรือเครื่องมือใด ๆ ในโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการตามมาตรา ๑๑๓ พนักงานเจ้าหน้าที่จะใช้ปริมาณสินค้าหรือปริมาณรายรับที่คำนวณได้จากเครื่องจักร เครื่องกลหรือเครื่องมือดังกล่าวเป็นเกณฑ์ในการจัดเก็บภาษีก็ได้

มาตรา ๑๑๖ ให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการสถานบริการแจ้งวันเวลาทำการตามปกติ และวันเวลาหยุดทำการของโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบเป็นหนังสือก่อนวันเริ่มผลิตสินค้าหรือวันเริ่มบริการ และถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงกำหนดวันเวลาดังกล่าว ให้มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสามวันก่อนวันที่จะมีการเปลี่ยนแปลง

ถ้าโรงอุตสาหกรรม หรือสถานบริการต้องเพิ่มเวลาทำการโดยเร่งด่วน หรือต้องหยุดงานเพราะเหตุจำเป็น ให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้

ประกอบกิจการสถานบริการแจ้งให้อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบโดยมิชักช้า

ให้อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันการปฏิบัติตามความในวรรคหนึ่ง และวรรคสอง "ได้ตามที่เห็นสมควร"

มาตรา ๒๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๑๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

“มาตรา ๑๑๗ ทวิ เพื่อประโยชน์ในการกำหนดรายรับของสถานบริการให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการแจ้งราคาค่าบริการที่เรียกเก็บในการประกอบกิจการต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายตามแบบรายละเอียด และกำหนดเวลา ที่อธิบดีกำหนด

ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงราคาที่ได้แจ้งไว้ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ประกอบกิจการสถานบริการแจ้งราคาค่าบริการที่เปลี่ยนแปลงต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายไม่น้อยกว่าเจ็ดวันก่อนวันที่จะมีการเปลี่ยนแปลงราคา

ให้อธิบดีมีอำนาจผ่อนผันการปฏิบัติตามความในวรรคหนึ่ง และวรรคสอง "ได้ตามที่เห็นสมควร"

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) เข้าไปในโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าทัณฑ์บนหรือสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบหรือควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๒๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด ๑๒ ทวิ การเสียภาษี
สรรพสามิตสำหรับรถยนต์ตามตอนที่ ๕ แห่งพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต
ท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ มาตรา ๑๔๔
ทวิ มาตรา ๑๔๔ ตริ มาตรา ๑๔๔ จัตวา มาตรา ๑๔๔ เบญจ และมาตรา
๑๔๔ ฉ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

“หมวด ๑๒ ทวิ

การเสียภาษีสรรพสามิตสำหรับรถยนต์ตามตอนที่ ๕
แห่งพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต ท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษี
สรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

มาตรา ๑๔๔ ทวิ ภายใต้งบกับบทบัญญัติในหมวดอื่นแห่งพระราช
บัญญัตินี้การเสียภาษีสรรพสามิตสำหรับรถยนต์ตามตอนที่ ๕ แห่งพิกัด
อัตราภาษีสรรพสามิตท้ายพระราชบัญญัติพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต พ.ศ.
๒๕๒๗ ให้อยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในหมวดนี้ด้วย

มาตรา ๑๔๔ ตริ ในหมวดนี้

“ดัดแปลง” หมายความว่า การกระทำใด ๆ ต่อยนต์
กระบะหรือสิ่งใด ๆ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงให้เป็นรถยนต์นั่งหรือ
เป็นรถยนต์โดยสารที่มีที่นั่งไม่เกินสิบคน โดยผู้กระทำมิใช่ผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมรถยนต์

การกระทำที่เป็นการดัดแปลงตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือเป็นการผลิต

ตามความหมายของบทนิยามคำว่า “ผลิต” ตามมาตรา ๔ เว้นแต่การ
ตัดแปลงนั้นจะกระทำโดยผู้ตัดแปลงที่ประกอบกิจการเป็นธุรกิจ

“ผู้ตัดแปลง” ให้หมายความรวมถึงผู้ที่จ้างหรือจัด
ให้ผู้อื่นทำการตัดแปลงด้วย

“สถานแสดงรถยนต์เพื่อขาย” หมายความว่า สถาน
ที่ใช้สำหรับแสดงรถยนต์เพื่อขายของผู้ประกอบอุตสาหกรรมตามที่ได้รับ
อนุญาตจากอธิบดี และเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามมาตรา ๑๐ (๑) (ก)
มาตรา ๑๕ มาตรา ๕๐ (๑) มาตรา ๘๔ มาตรา ๑๑๘ (๑) และ (๔) มาตรา
๑๑๙ มาตรา ๑๖๑ (๑) และมาตรา ๑๖๒ (๑) ให้ถือว่าสถานแสดงรถยนต์
เพื่อขายดังกล่าวเป็นคลังสินค้าทัณฑ์บน และในการนี้ให้นำมาตรา ๓๖
มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๔ มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑
และมาตรา ๑๕๒ (๒) มาใช้บังคับ

มาตรา ๑๔๔ จัตวา ภายใต้บังคับความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษี
ตามหมวด ๑ ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีสำหรับรถยนต์ ให้เกิดขึ้น
ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) กรณีตัดแปลง ให้เกิดขึ้นเมื่อการตัดแปลงสิ้นสุดลง

(๒) ในกรณีนำรถยนต์ไปแสดงหรือเก็บไว้ในสถาน
แสดงรถยนต์เพื่อขาย ให้เกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่า
เพิ่มตามหมวด ๔ ในลักษณะ ๒ แห่งประมวลรัษฎากร

มาตรา ๑๔๔ เบญจ ให้ผู้ตัดแปลงเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีตามมูลค่า
จากการตัดแปลง โดยให้ถือราคาค่าจ้างแรงงานตัดแปลงบวกด้วยค่าวัสดุ

อุปกรณ์หรือค่าจ้างทำของซึ่งรวมค่าวัสดุอุปกรณ์อยู่ด้วย แต่ต้องไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำสำหรับค่าใช้จ่ายในการดัดแปลงและค่าวัสดุอุปกรณ์ตามที่อธิบดีกำหนด

มาตรา ๑๔๔ ฉ เพื่อประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีตามความในหมวดนี้ให้อธิบดีมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) อนุญาตให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมมีสถานแสดงรถยนต์เพื่อขาย ทั้งนี้ ตามจำนวน หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๒) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการนำรถยนต์ที่อยู่ในสถานแสดงรถยนต์เพื่อขายออกไปจากสถานแสดงรถยนต์เพื่อขาย เพื่อประโยชน์ในการทดลองเป็นการชั่วคราวสำหรับการจำหน่าย

(๓) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการชำระภาษีกรณีดัดแปลงตามมาตรา ๑๔๔ จัตวา (๑)

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการชำระภาษีรถยนต์ที่ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีเกิดขึ้นพร้อมกับความรับผิดชอบในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๑๔๔ จัตวา (๒)”

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖๐ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑๓ วรรคสอง หรือวรรคสาม มาตรา ๑๑๖ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา ๑๑๗ วรรคหนึ่ง

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

หรือวรรคสอง หรือมาตรา ๑๑๗ ทวิ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท ”

มาตรา ๒๕ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่บังคับแก่สินค้าที่ยังมิได้นำออกจากโรงอุตสาหกรรม และเป็นสินค้าที่ต้องเสียภาษีการค้าตามมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๓๔

มาตรา ๓๐ บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗ ก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ยังคงใช้บังคับต่อไปสำหรับสินค้าในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) สินค้าที่การปฏิบัติจัดเก็บภาษียังค้างอยู่หรือที่ถึงกำหนดชำระก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๒) สินค้าที่ได้เสียภาษีโดยใช้แสตมป์สรรพสามิตหรือเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีครบถ้วนแล้ว แต่ยังมีได้นำออกจากโรงอุตสาหกรรมก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

(๓) สินค้าที่นำเข้าก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับที่อยู่ในอารักขาของศุลกากรและยังมิได้เสียภาษี เว้นแต่สินค้าที่เก็บอยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(๔) สินค้าที่ได้รับการขยายเวลาการชำระภาษีตามมาตรา ๑๔ หรือมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. ๒๕๒๗

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

ที่ได้นำออกจากโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าที่ฉบับก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๓๑ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ ให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ยื่นบัญชีรายละเอียดสินค้าโดยแสดงรายการประเภท ชนิด และปริมาณ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ พร้อมทั้งระบุโรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าที่ฉบับที่เก็บสินค้านั้น และให้ยื่นบัญชีดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตแห่งท้องที่ที่โรงอุตสาหกรรมหรือคลังสินค้าที่ฉบับนั้นตั้งอยู่ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ให้ผู้นำเข้ายื่นบัญชีสินค้าที่ได้นำเข้าและอยู่ในอารักขาของศุลกากรแล้วต่อเจ้าพนักงานสรรพสามิตแห่งท้องที่ที่มีการนำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรภายในเวลาที่กำหนดในวรรคหนึ่ง

ผู้ประกอบการหรือผู้นำเข้าผู้ใด ผิดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

มาตรา ๓๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๑๐๘ ตอนที่ ๒๐๑ ราชกิจจานุเบกษา ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๔

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการปรับปรุงระบบภาษีอากรของประเทศให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้ยกเลิกภาษีการค้าและนำภาษีมูลค่าเพิ่มมาใช้แทน สมควรเพิ่มการเก็บภาษีสรรพสามิตจากบริการของสถานบริการตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราภาษีสรรพสามิต และปรับปรุงภาษีสรรพสามิตเพื่อให้มีความสอดคล้องกับการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากรดังกล่าว อีกทั้งเพื่อให้เกิดความสะดวกในการจัดเก็บ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้